

Ο ΗΛΙΟΣ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ ΠΡΩΤΑ ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΟΡΘΙΟΙ¹

...

«Ο κανόνας του νόμου είναι η υπεροχή της κανονικής εξουσίας αντιπαραβάλλομενη στην αυθαίρετη εξουσία»²

Αν οι θεσμικοί παράγοντες προσποιούνται ότι εμφορούνται από καινούριες ιδέες, το κάνουν για να θαμπώσουν και να συντηρήσουν τα πέπλα ακατανοησίας στα οποία στηρίζουν την αυθεντία τους. Είτε με πατροπαράδοτες διαδικασίες, είτε εισάγοντας καινοτόμες τεχνικές, για να επιβληθεί αντι-κοινωνικά ένας μηχανισμός, όπως ο κατασταλτικός, χρειάζεται να υποβάλλει δέος σε ταξικούς εχθρούς και συμμάχους. Ας δούμε για παράδειγμα, ως προς τι έχουν αλλάξει οι αστυνομικές παραδόσεις και ποιά είναι τα χαρακτηριστικά των σύγχρονων μεθόδων της μπατσαρίας.

Η αστυνομία καταγωγικά είναι ο θεσμικός μηχανισμός που έχει την εκτελεστική ευθύνη και σε επίπεδο αντι-κοινωνικής καθημερινότητας επιπλέον την αποφασιστική ευθύνη για τον κρατικό φόνο. Η κραταιά τάξη προστατεύεται από τους δολοφόνους της. Αυτή η δομή διατρέχει την ιστορία του κράτους. Αλλά για να φονεύονται λιγότεροι και να δουλεύουν περισσότεροι ή να αργοπεθαίνουν από αρρώστια και πείνα, η αστυνομία ανέκαθεν βασάνιζε και φυλάκιζε.

Ο πολύωρος βασανισμός των συντρόφων που αιχμαλωτίστηκαν στην βέροια του Φλεβάρη, ο οποίος είχε συνέπεια τον τραυματισμό ορισμένων και την παραμόρφωσή τους, ανήκει στο αταβιστικό παρελθόν της εξουσίας, στο ακτάπαυστο παρόν της κρατικής κυριαρχίας ή σ'ένα μέλλον που αποκαλύπτεται ως κόλαση εδώ και τώρα; Και τα τρία. Τα βασανιστήρια είναι μια ακατάπαυστη πραγματικότητα της κατοχής του κοινωνικού πεδίου από τους ένοπλους σχηματισμούς του κράτοςφ« πραγματικότητα που σημαδεύει τα σώματά μας για να καταρρακώσει το ελεύθερο βίωμα, να εμπεδώσουμε όλοι οι καταπιεσμένοι, μετανάστες και ντόπιοι ότι οι κοινωνικές σχέσεις ανήκουν στον κρατικό έλεγχο. Ας θυμηθούμε τους μαζικούς ξυλοδαρμούς και εξυτελισμούς σε όλο το κέντρο της αθήνας μετά την διάλυση της συγκέντρωσης στο σύνταγμα στις 29 Ιούνη 2011. Απ'την άλλη, ο μεθοδικός εξατομικευμένος βασανισμός μέσα στα κατοχικά τμήματα περατώνεται με διαφορετικό βαθμό διακριτότητας κατά περίπτωση. Εκείνοι που δρομολογούνται για την φυλακή, όπως κι εκείνοι που συλλαμβάνονται για την αγωνιστική κινητοποίησή τους τραυματίζονται και σημαδεύονται εμφανώς, παραδειγματικά. Ενώ εκείνοι που περνάνε προληπτικά από τα χέρια των μπάτσων-βασανιστών γίνονται δέκτες ενός αδιόρατου βασάνου.

Ο διακριτικός βασανισμός είναι πάγια μέθοδος τρομοκρατίας. Ο Μάλλιος και ο Μπάμπαλης, οι αρχιβασανιστές-ανακριτές της χούντας ήταν μανούλες σε τέτοιες τεχνικές. Έκτοτε, σε συνθήκες δημοκρατίας έχει μετατοπιστεί η βαρύτητα στα σκοπούμενα των βασανιστηρίων. Η ανακριτική τρομοκρατία, που εξευγενίστηκε χωρίς να εγκαταλείψει το ουσιαστικό εργαλείο της, την πρόκληση ωδίνης, έχει παραχωρήσει την πρώτη θέση στην παραγωγή της εικόνας του ελέγχου, στην φήμη του και κατά συνέπεια στο αντι-κοινωνικό ρίζωμά του. Οι ήττες των ανακριτών μπροστά στο σθένος των αγωνιστών οδηγούν στον εξωραϊσμό των βασανιστηρίων.

Τα ψυχολογικά βασανιστήρια, που εδράζονται πάντα σε φυσικούς καταναγκασμούς (περιορισμός, τεχνητό έλλειμα αναγκαίων πόρων κλπ), εκφράζουν την επικέντρωση στο πρωταίτιο σκοπούμενο κάθε βασανισμού: στον έλεγχο πάνω στα υποκείμενα. Έτσι κι αλλιώς, το βασανιστήριο υπάρχει μέσα στον πολιτισμό της εξουσίας (και μόνο εκεί) επειδή είναι ικανό να παράγει μεθοδευμένα ψυχική ωδίνη. Και τα λευκά κελιά εντάσσονται σ'αυτόν ακριβώς τον μηχανισμό.

Αν επανέρχεται κάτι από το παρελθόν στα πρόσφατα γεγονότα έκδηλου βασανισμού αγωνιστών, όπως των συλληφθέντων της αντιφασιστικής περιπολίας και των

αναρχικών απαλλοτριωτών που αιχμαλωτίστηκαν στην βέροια, είναι η προφάνεια της θεμελιακής βιαιότητας του κράτους. Η επανάκαμψη της βάρβαρης ιστορίας του ελληνικού κράτους στο δημόσιο προσκήνιο αποκαλύπτει εκ νέου ότι ο ταξικός-κοινωνικός πόλεμος συνεχίζεται μέχρι τις έσχατες συνέπειές του. Ο ολοκληρωτικός ανταγωνισμός της εξουσίας με την ελευθερία συγκεκριμενοποιείται σε κάθε σημείο σύγκρουσης, όπου διακυβέβεται κάθε φορά η ροπή του συσχετισμού ισχύος ανάμεσα στην εξέγερση και στην καταστολή. Οι μπάτσοι-βασανιστές αποπειρώνται να εγγράψουν πάνω στο σώμα μας και στην συνείδησή μας ένα μέλλον φτώχειας, τρόμου και κατακερματισμού. Όμως, ο ολοκληρωτικός πόλεμος είναι πόλεμος αντοχής, πόλεμος κινητοποίησης νέων δυνάμεων, μια πάλη πάνω στο σύνολο του κοινωνικού δυναμικού και των υλικών πόρων. Εκείνοι που διδάσκονται και διδάσκουν τον εαυτό τους ν' αντιμετωπίζουν την κόλαση κατά μέτωπο, παραμένουν στον δρόμο με την αποφασιστικότητά τους αλόβητη. Η δημοκρατία των βασανιστών τσακίζεται από την δύναμη των ανθρώπων να ορίζουν οι ίδιοι την ζωή και τον θάνατό τους.

Οι βασανιστές της βέροιας εξέφραζαν και λεκτικά κατά την διάρκεια της δράσης τους ένα τοπικιστικό μίσος το οποίο με μια πρώτη ματιά φαίνεται να αντιστρέφει την ταξική αντιπαλότητα για να αποπολιτικοποιήσει το δημόσιο γεγονός της απαλλοτρίωσης των τραπεζών και να διεκδικήσει μια ηθική δικαίωση για τους ίδιους. «Τα κωλόπαιδα από την αθήνα ήρθαν να μας ληστέψουν». Με μια δεύτερη ματιά, η τοπικιστική αναφορά εμπεριέχει μια πραγματική ταξική διάσταση, την αποικιοκρατική δομή της κρατικής κυριαρχίας στην ύπαιθρο. Οι επαρχιώτες αστοί, των πόλεων και των χωριών, με τους οπλισμένους μπράβους τους, ένστολους ή ιδιωτικούς, είναι οι πιονέροι της καπιταλιστικής ανάπτυξης και στα φέουδα τους επιχειρούν με όλα τα μέσα για τον τρόπο και την τάξη, όπως επιχειρεί η εξουσία σε κάθε συνοριακό τόπο. Για τις εμπροσθοφυλακές του κεφαλαίου «τα κωλόπαιδα που ήρθαν από την αθήνα» κι εκείνοι που ήρθαν από το μπαγκλαντές και απαιτούν αυξήσεις μισθών και οι «γαλάτες» της χαλκιδικής είναι ο ίδιος εχθρός.

Οι φιλελεύθερες ενστάσεις για τα βασανιστήρια, και τέτοιες είναι οι πρόσφατες κινήσεις της καθεστωτικής αριστεράς για το συγκεκριμένο θέμα, εστιάζοντας στο υποκειμενικό βίωμα του βασανισμού από μια ιδεαλιστική θέση ενάντια στην βία συγκαλύπτουν το δομικό πολιτικό υπόβαθρο της σύγκρουσης μέσα στην οποία τα βασανιστήρια εμφανίζονται για να λειτουργήσουν. Σε μια τέτοια τοποθέτηση τα υποκείμενα (βασανιζόμενοι, αλληλέγγυοι, καταγγέλλοντες και ευαισθητοποιούμενοι) αποσυνδέονται από τα νοήματα του βασανιστικού βιώματος κι επομένως αιωρούνται σε μια κόλαση ακατανοησίας, αναπάντεχου και απόγνωσης. Συνυπολογίζοντας ότι για την αστική ιδεολογία, πρωτοπορία της οποίας ήταν και παραμένει η αριστερή διάνοηση, το δικαίωμα αφορά πάντα ένα «αγαθό» κι όχι το κοινωνικό υποκείμενο καθαυτό, που στην περίπτωση των βασανιστηρίων υποδηλώνεται με την παρερμηνεία των εμπειριών βασανισμού ως παθητικών βιωμάτων. Έτσι, αποκρύβεται σκόπιμα ο αγώνας των βασανιζόμενων πριν, κατά την διάρκεια του βασανισμού και μετά. Στον κόσμο των δημοκρατικών αυταπατών οι καταπιεσμένοι αποπλίζονται κι ο τρόμος μεγαθύνεται.

Κεντρικός άξονας της τελετουργικής μεταχείρισης του αιχμαλωτισμένου είναι το θέαμα της εξαίρεσης. Για να ηττηθεί η άρνηση της κυριαρχίας του νόμου είναι απαραίτητο να αποκλειστούν τα παραδείγματά της από την κοινωνική πρακτική. Η πλήρης ακινητοποίηση (χειροπέδες, στενή περιφρούρηση και ταχύες διαβάσεις στις μεταγωγές, λευκά κελιά) συμβολίζει ένα ατέρμονο παρόν πλήρους ελέγχου. Η μεθοδική πρόκληση ωδίνης συμβολίζει την δυνατότητα επίτασης της κατασταλτικής βαναυσότητας σε απεριόριστο εύρος. Η απειλή του φόνου (παρέλαση στρατιωτικών μονάδων της αστυνομίας, όπως η «ειδική κατασταλτική αντιτρομοκρατική μονάδα», οι «ομάδες ειδικών μεταγωγών» ή οι «ομάδες πρόληψης και καταστολής εγκλήματος» και τα τ.α.ε. στην επαρχία) συμβολίζει ότι το κράτος έχοντας την ισχύ πάνω στον θάνατο ορίζει τον χρόνο μ'έναν τρόπο απόλυτο. Το σύνολο των ελεγκτικών σημάνσεων βίας του καθεστώτως προβάλλει ότι οι θεσμοί θα εξακολουθούν να υπάρχουν όσο κατέχουν το επέκεινα της απανθρωπιάς.

Οι βασανιστές της «αντιτρομοκρατικής» και της «εκαμ» είναι αντίστοιχα οι

χαφιέδες και οι δολοφόνοι, τσουτσέκια του κεφάλαιου, που γνωρίζουμε μέσα στην μνήμη των αγώνων. Αυτό που προστίθεται σήμερα στην προσπάθεια των βασανιστών να εκπέμψουν κύρος και δέος, είναι ο τεχνολογικός μυστικισμός. Εποπτικές μηχανές, μηχανές θανάτου και πλασματικές γλώσσες προσωποποίησης, όπως η γενετική ταυτοποίηση, επεμβαίνουν στην πολεμική σκηνή πρωτίστως για να σπείρουν μια ατμόσφαιρα φανταστικής επικράτησης. Τα αντικειμενικά αποτελέσματα της χρήσης αυτών των εργαλείων απέναντι σε ανθρώπους που αυτοοργανώνουν την κίνησή τους ενάντια στον κόσμο της εξουσίας, είναι αμφιλεγόμενα. Σίγουρα όμως, η συμβολική ισχύς τους είναι πολύ μεγαλύτερη. Ας συγκρατήσουμε το δεδομένο ότι οι συλλήψεις στη νέα φιλαδέλφια δεν ήταν συνέπεια της αναβαθμισμένης τεχνολογικής καταστολής, στην οποία αναφέρθηκε ένας σύντροφος, αλλά μιας κλασικότητας, ίσως λίγο επιμελημένης χαφιέδικης παρακολούθησης. Ωστόσο, η διάχυση του συμβολικού ελέγχου συνεπάγεται κάποιες αντικειμενικές ακινητοποιήσεις στο κοινωνικό δυναμικό της αντίστασης. Αλλά η «χάρτινη τίγρης» της καταστολής αποδομείται με την άμεση αντιστασιακή δράση.

Οι πλασματικές γλώσσες προσωποποίησης, που συμπεριλαμβάνουν όλων των ειδών τα «στοιχεία» με τα οποία η ασφάλεια κατασκευάζει τα σενάρια της (ανώνυμες καταγγελίες, καταθέσεις χαφιέδων, αναφορές ηλεκτρονικού εντοπισμού και υποκλοπών, εικόνες από βίντεο και φωτογραφίες, αποτυπώματα και βιολογικό υλικό), παράγουν έναν κόσμο απροσπέλαστο στους αδαείς και έτσι αδιαμφισβήτητο. Στο μυστικιστικό έδαφος των τεχνολογικών μεθόδων αφενός έχουν ανοίξει τεχνοτροπίες για το στοχευμένο μαγείρεμα των υλικών με τις προοδικασμένες σημάνσεις τους και αφετέρου το δίκαιο αποκοινωνικοποιείται ακόμα πιο βαθιά. Τα τελευταία τρία χρόνια η τεχνολογική μυστικοποίηση της ποινικής καταστολής τείνει να γενικευτεί.

Αντιμετωπίζοντας τις κατηγορίες του ασφαλίτικου τεχνομυστικισμού από την θέση των διωκόμενων η αμυντική δυνατότητά μας και η ευθύνη μας για τις παρακαταθήκες που αφήνουν οι επιλογές μας είναι η αναστροφή του πολεμικού διαλόγου που γίνεται μεταγλωττισμένος σε νομικό κώδικα. Αναστροφή των ασφαλίτικων εξιστορήσεων και του νομικού κώδικα στις πολιτικές αιτιότητες τους. Αναστροφή των επικαλούμενων αποδείξεων στην πολιτική λειτουργικότητα της εγγενούς απροσδιοριστίας και αυθαιρεσίας τους. Αναστροφή της δομικής ασυνοχής του ποινικού λόγου, που υπηρετεί την ενότητα της καπιταλιστικής κυριαρχίας και του αντικοινωνικού εξανδραποδισμού. Έχουμε κάθε λόγο να απαντάμε στο συμβολικό περίβλημα των κατασταλτικών επιθέσεων, αλλά όχι τοποθετούμενοι αρνητικά ή θετικά («αθωότητα» και «ενοχή») μέσα στα ασυνάρτητα πλαίσιά του. Να απαντάμε για να αποδομήσουμε δημόσια τον παραμορφωτικό κόσμο του κρατικού δικαίου, που οργανώνει τον κατακερματισμό της ατομικής-κοινωνικής συνείδησης και την απομόνωσή μας.

Εγκλήματα κατά του κράτους.

Στην αστική παράδοση η αντικειμενικότητα του δικαίου εξαρτάται από την συγκεκριμενοποίηση των έννομων «αγαθών» και των πράξεων που στρέφονται γύρω από αυτά. Διάφορες αναλυτικές μελέτες στον 20ό αιώνα εξήγησαν βάσει μαρξικών θεωρήσεων την δομική συνάφεια της κυριαρχίας της έννοιας του «αγαθού» στους θεσμικούς κώδικες των κεφαλαιοκρατικών σχηματισμών και της εξαντικειμενίκευσης του δικαίου πάνω σ'αυτήν την έννοια, με την παρελκυστική κυριαρχία του εμπορεύματος στην αστική πολιτική οικονομία. Η αντικειμενικότητα του έννομου «αγαθού» είναι μια μετωνυμική υπεράσπιση της ατομικής ή κρατικής ιδιοκτησίας. Κατ' αντιστοιχία της σχέσης εμπορεύματος και αξίας, οι δικαϊκοί κώδικες μετριοποιούν τις σχέσεις και τις ποινές σε αναλογία προς τις αξίες χρήσης των «αγαθών» (γενικά «αγαθά») ή τις ανταλλακτικές αξίες τους (εμπράγματο δίκαιο). Η εξαγορασσιμότητα των ποινών παραπέμπει άμεσα στην κυριαρχία του χρήματος.

Ο νόμος του αστικού καθεστώτως κωδικοποιεί τον λόγο και την πρακτική της εξουσίας σε δυο στρατηγικές κατευθύνσεις: Συγκαλύπτει τις σχέσεις εκμετάλλευσης

και ελέγχου πίσω από σχέσεις πραγμάτων (ιδιοκτησία και αγορά) και ταυτόχρονα τρομοκρατεί για την διατήρηση της καθεστωτικής σταθερότητας. Η προστασία της θεσμικής κυριαρχίας αντικειμενικοποιείται στα «δημόσια αγαθά», τα οποία όμως είναι πολύ αφηρημένα σε αντιδιαστολή προς τις συγκεκριμενοποιήσεις των κεφαλαιακών σχέσεων. Οι διατάξεις που υπηρετούν αυτήν την στρατηγική είναι γενικές ως προς τα βαλλόμενα αντικείμενα (θεσμοί και μηχανισμοί), ερμηνευτικά ανοιχτές ως προς τις παράνομες πράξεις και εκτατικές ως προς τα κατηγορήματά τους (τρόποι προσβολής) και τα υποκείμενά τους. Οπότε, απαιτούν βαθμούς αυθαιρεσίας για την εφαρμογή τους και τείνουν δομικά στην καθολικοποίησή τους. Το θεσπισμένο εύρος των δυνατοτήτων αυθαιρεσίας κατοχυρώνει την πολιτικότητα του νόμου. Το κράτος χτίζει και συντηρεί ένα θεσμικό και πρακτικό υπόστρωμα ευελιξίας για να είναι ικανό να ανταπεξέρχεται επιθετικά στους μεταβαλλόμενους συσχετισμούς του καθημερινού ταξικού πολέμου.

Η αντίφαση ανάμεσα στο δίκαιο της αστικής «κοινωνίας» και στο νόμο ως (προ και μετά) κωδικοποίηση του ταξικού ελέγχου καθίσταται εμφανής. Το δίκαιο των ιδιωτών, που του αποδίδεται ένας χαρακτήρας «κοινωνικού συμβολαίου», είναι μια ψευδεπίγραφα εξισωτική προβολή των συμμαχικών και ενδοανταγωνιστικών ρυθμίσεων της αστικής τάξης πάνω στο σύνολο των κοινωνικών σχέσεων. Η αστική τάξη είχε και έχει ανάγκη να εμφανίζει τον α-κοινωνικό έλεγχο, την εκμετάλλευση και τις συνέπειές της ως σχέσεις κοινωνικής δικαιοσύνης, για να δικαιώνει τον ταξικό έλεγχο διατηρώντας μια μεταφυσική ηθική, που μορφοποιείται στο νόμο, όπως συνέβαινε σε κάθε εξουσιαστικό πολιτισμό. Με αυτό το πρίσμα ο σοβιετικός νομολόγος Πασουκάνις είχε δίκιο όταν έγραψε ότι ιστορικά η έννοια του θεσπισμένου δικαίου ταυτίζεται με το δίκαιο της αστικής τάξης.

Όπου διαρρηγνύεται η κυριαρχία της αστικής μεταφυσικής ενεργοποιούνται οι αντιεγκληματικοί νόμοι³. Το έγκλημα προσδιορίζεται από τους εκάστοτε κυβερνήτες κατά πως επιβουλεύονται την διαφύλαξη και τον μετασχηματισμό της κυριαρχίας τους προσαρμόζοντας τους εξουσιαζόμενους με εντολές και απαγορεύσεις. Όμως, τα εγκληματολογικά περιγράμματα, που αποτυπώνονται στους νόμους, είναι και δεν θα μπορούσαν να μην είναι σε μεγάλο βαθμό ασύμπτωτα προς την πραγματικότητα την οποία το κράτος προσπαθεί να περιορίσει εντός ορίων. Αφενός επειδή η πολυμορφία των ανεξέλεγκτων κοινωνικών και αντικοινωνικών συμπεριφορών δεν είναι κωδικοποιήσιμη και αφετέρου επειδή οι εποπτικοί μηχανισμοί αδυνατούν να γνωρίζουν το πλήθος και τις λεπτομέρειες αυτών των συμπεριφορών. Οπότε, η αστυνομία αναλαμβάνει να στοχοποιήσει πιθανά υποκείμενα παρελθόντων ή μελλούμενων εγκλημάτων, αξιολογώντας κυρίως φακέλους και δευτερευόντως «στοιχεία» που ανταποκρινόμενα στα εγκληματολογικά περιγράμματα συγκεκριμενοποιούν τα σενάρια της. Έτσι κι αλλιώς το έγκλημα κατασκευάζεται. Είτε το σενάριο στηρίζεται στο προφανές, είτε σε μαγειρέματα, είτε στην ασυναρτησία, είτε στην προβοκάτσια (που εμπεριέχει όλα τα προηγούμενα).

Προτεραιότητα της ασφαλίτικης πρακτικής είναι η δίωξη των προσώπων που στοχοποιούνται καθώς τους αποδίδονται τα εγκλήματα που το κράτος έχει ανάγκη να εμφανίζει ότι πατάσσει. Άλλοτε, τα πρόσωπα επιλέγονται εφόσον φαίνονται κατάλληλα για το σενάριο, άλλοτε, τα σενάρια χτίζονται γύρω από τα ήδη στοχοποιημένα πρόσωπα, άλλοτε και τα δυο. Για παράδειγμα, οι ομολογίες που υφαρπάζονται με εκβιασμούς ή βασανιστήρια μέσα στα διάφορα ασφαλίτικα γραφεία (και δεν αναφέρομαι σε αναρχικούς) είναι πάντα λειτουργικές ανεξάρτητα από την σχέση τους με τα πραγματικά γεγονότα. Ή, η «αντιτρομοκρατική» κάνει κρυφές παρακολουθήσεις γιατί δεν ενδιαφέρεται να αποτρέψει την οποιαδήποτε παράνομη πράξη, αλλά να εγκυβωτίσει αγωνιστές σε εκείνα τα εγκληματικά σενάρια στα οποία το κράτος χρειάζεται να βγαίνει νικητής. Και γι'αυτό η αστυνομία δεν επεμβαίνει κατασταλτικά πάντα και παντού, αλλά εκεί που θα έχει πλεόνασμα ισχύος και πολιτικό κέρδος με την μέγιστη οικονομία δυνάμεων. Ή, για τους ίδιους λόγους το fbi επιχειρεί (με πολλά παραδείγματα) να ελέγχει μέσω χαφιάδων τις συνωμοτικές πρωτοβουλίες των ανοργάνωτων νέων αναρχικών, των οργανωμένων οικολόγων κλπ, παρακινώντας τους σε δράσεις για τις οποίες έχει προκαταβολικά όλο το διωκτικό

υλικό.

Η αντίφαση λοιπόν, ανάμεσα στην συγκεκριμενοποίηση των αστικών ρυθμίσεων, στην κανοναρχημένη εφαρμογή τους και στην μετριοποίηση της απ'την μια πλευρά και στην ενδεχομενικότητα του θεσμικού πλαισίου προσδιορισμού των εγκλημάτων κατά του κράτους και της αντίδρασης σε σχέση με αυτά, απ'την άλλη πλευρά, αντανακλά τον ανταγωνισμό του κεφαλαιοκρατικού ελέγχου με το ανεξέλεγκτο κοινωνικό δυναμικό και αλληλένδετα, τον ανεκπλήρωτο αστικό ολοκληρωτισμό⁴.

Οι ολοκληρωτικοί μετασχηματισμοί στο δικαϊκό σύστημα του ελληνικού κράτους και της ευρωπαϊκής ένωσης συμπεριλαμβάνουν τον συνεχώς επεκτεινόμενο «αντιτρομοκρατικό» και τον «κουκουλονόμο», την περιθωριοποίηση των μικτών ορκωτών δικαστηρίων, την ανάσυρση παροπλισμένων διατάξεων για την ποινικοποίηση του λόγου, την πολύτροπη στοχοποίηση κάθε μορφής κατάληψης δημόσιου χώρου, την ποινικοποίηση κάθε μη θεσμικά πιστοποιημένης παραγωγικής ή προνοιακής δραστηριότητας, την στρατιωτικοποίηση της μισθωτής εργασίας (επιστρατεύσεις, κατάργηση εργατικών διακιωμάτων, νομιμοποίηση της τρομοκρατίας των αφεντικών), την κατάργηση του απεργιακού δικαιώματος, την πολύτροπη ποινικοποίηση των οικονομικών μεταναστών, των πολιτικών προσφύγων και των απόκληρων, την κάλυψη της αστυνομικής και φασιστικής τρομοκρατίας, την πρακτική κατάργηση των υπερασπιστικών εγγυήσεων για τους κατηγορούμενους, την μεθοδολογική επικράτηση των τεχνομυστικιστικών εργαλείων (dna, gsm) και την όλο και πιο ευρύα και βίαιη εφαρμογή των παραπάνω πολιτικών και των νόμων γενικότερα. Οι δικαστές συμμετέχουν στην πολιτική της καταστολής διεκδικώντας μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης στην βίαιη αναδιάρθρωση του τυραννικού συστήματος και παρεπόμενα μια ισχυρότερη διευθυντική θέση⁵ στις νέες ισορροπίες.

Ο κατασταλτικός ολοκληρωτισμός εκβάλλει από μια αιχμιακή τάνυση του ταξικού πολέμου και την αναपुरοδοτεί αναπόφευκτα. Βρισκόμαστε συγχρόνως στο μέσο μιας ταξικής γενοκτονίας και στο ξεκίνημα μιας κοινωνικής απόπειρας ανατρεπτικού αυτοκαθορισμού σε πλανητικό επίπεδο.

Για την παρακμή του δικαίου.

Τα ατομικά δικαιώματα, στα οποία προσδένεται η αστική πολιτική φιλοσοφία και στα οποία θεμελιώνει το δίκαιό της, αποτελούν παράγωγα του ιδιοκτησιακού δικαίου. Οι δημοκρατίες των αστών εξαπαρήχης τους τα σέβονταν και τα προστάτευαν επιλεκτικά, ανάλογα με την δύναμη που κατείχε ο «δικαιωματούχος» μέσα στην οικονομική και πολιτική πυραμίδα. Και υιοθετούταν από τους κυβερνώντες μια έμπρακτα εξισωτική αναγώρισή τους μόνο όταν ένα τέτοιο τέχνασμα παρουσιαζόταν ικανό να χαλιναγωγήσει το αντιθεσμικό δυναμικό των κοινωνικών αντιστάσεων.

Σήμερα, η επιλεκτικότητα της ισχύος των δικαιωμάτων έχει απογυμνωθεί, αφού έχει φύγει από την σφαίρα της πολιτικάντικης διαχείρισης έχοντας προσαρτηθεί αντικειμενικά στις μαζικές συνθήκες της εξαχρειωμένης μισθωτής σκλαβιάς, της εξοντωτικής βιοπολιτικής και της στρατιωτικοποιημένης καταστολής. Παράλληλα, οι εχθροί του κράτους αντιμετωπίζονταν ανέκαθεν με μεθόδους που βρίσκονται έξω από την τυπική νομιμότητα και όπως περιέγραφα παραπάνω, η τρέχουσα ανάπτυξη του πολεμικού ταξικού δικαίου εκμηδενίζει θεσμικά τις εφικτές συγκεκριμενοποιήσεις των όποιων διακαιωμάτων για το σύνολο των καταπιεζόμενων.

Οι εποχές της φαινομενικής δημοκρατικής συνοχής έχουν παρέλθει ανεπίστρεπτα. Αν σ'εκείνες τις συνθήκες που το κράτος αποσπούσε μια αρκετά ευρεία συναίνεση έβρισκε θέση ο τακτικισμός της αντίστασης στην εξαίρεση, σήμερα που η εξαίρεση από τους θεσμικούς τύπους και η τυπικά επικυρωμένη εξαίρεση αποτελούν τον κανόνα, εκλείπει το διεκδικούμενο αντικείμενο με όρους δικαιωμάτων. Σε μια εποχή μεγιστοποίησης των χασμάτων η δημοκρατία αποκαλύπτεται ως αυτό που ήταν ήδη από την αρχαία αθήνα, δηλαδή ένα σύστημα ταξικής συγκρότησης της ολιγαρχίας των αστών.

Το καθεστώς αδυνατεί να επανεξισορροπήσει «ειρηνικά» τις αντιφάσεις. Οπότε, τις οδηγεί σε ακρότατους ανταγωνισμούς. Σύνθλιψη για τους καταπιεσμένους και

ολοκληρωτική ισχύς για τ'αφεντικά. Στην διάταξη των αντιθέσεων επιστρατεύονται και τα δικαιώματα, αλλά πλέον το κράτος ορίζει την σχετική ατζέντα σαρωτικά. Η ιδεολογία των «ανθρώπινων δικαιωμάτων» συνόδευε από τον προηγούμενο αιώνα τις πολεμικές επιχειρήσεις του ευρωπαϊκού και βορειοαμερικάνικου διακρατικού επεκτατισμού (όπως το είχε αναλύσει ευκρινώς ο ακαδημαϊκός Π.Κουνδύλης), αλλά σήμερα συγκεκριμενοποιείται στα επίμαχα σημεία ταξικού ελέγχου τα οποία το καθεστώς επιδιώκει να θωρακίσει και κλασματοποιείται σε όλα τα ανταγωνιστικά πεδία. Εκεί όπου προτάσσονται τα δικαιώματα που προασπίζουν την απρόσκοπτη συνέχεια της εκμετάλλευσης, όχι μόνο δεν ισχύει κανένα δικαίωμα για τους καταπιεζόμενους, αλλά δεν υπάρχει ούτε χώρος ύπαρξης.

Το δικαίωμα της ιδιοκτησίας οπλίζεται μέχρι τα δόντια την στιγμή που όλο και λιγότεροι κατέχουν κάτι. Το δικαίωμα στην ανεμπόδιστη παραγωγική δραστηριότητα εξαφανίζει τις ανάγκες των εργαζόμενων την στιγμή που το κεφάλαιο χρειάζεται όλο και λιγότερους μισθωτούς σκλάβους και χωρίς δικαιώματα. Το δικαίωμα της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων και των καταναλωτών γίνεται ο κανόνας της μητροπολιτικής λειτουργικότητας την στιγμή που γενικεύεται η σπάνη βιωτικών πόρων και κάθε κίνηση εποπτεύεται από τα αστυνομικά πλέγματα. Το δικαίωμα σ'ένα αειφόρο αστικό περιβάλλον εμφανίζεται ως όραμα μιας φανταστικής κοινωνίας πολιτών την στιγμή που οι δρόμοι και οι πλατείες γεμίζουν από άστεγους, πεινασμένους και τοξικοεξαρτημένους. Το δικαίωμα των μαθητών να εξεταστούν επιστρατεύεται την στιγμή που το σχολείο είναι η πιο ασφυκτική φυλακή. Το δικαίωμα στην ασφάλεια εισβάλλει παντού την στιγμή που ελάχιστοι έχουν κάτι να προσμένουν.

Κοινό σημείο σύγκρουσης για τα περισσότερα από τα διαφορετικά πεδία του ταξικού ανταγωνισμού αυτήν την στιγμή και όχι μόνο στην Ελλάδα είναι η κατάληψη χώρου. Για να κατοχυρωθούν οι μετασχηματισμοί που επιχειρούν τ'αφεντικά ενάντια στους καταπιεζόμενους, προϋποτίθεται η εξαφάνιση κάθε αντίστασης και κάθε εξωθεσμικής κοινωνικής δραστηριότητας από τα κατεχόμενα εδάφη. Η σύγχρονη καθεστωτική προπαγάνδα των δικαιωμάτων, διεκδικώντας τον ολοκληρωτικό έλεγχο του χώρου επιτίθεται στο σύνολο των καταπιεζόμενων και στις δυνατότητες συλλογικοποίησής μας. Στον ολοκληρωτικό πόλεμο του κράτους ενάντια στην κοινωνία ο ιδεολογικός ανταγωνισμός και η καθεστωτική πρακτική ενοποιούνται σε μια στρατηγική ταξικού εκτοπισμού. Τα δικαιώματα εισάγουν με στρατιωτικές πρακτικές το καταγωγικό τους επίδικο στο πολιτικό προσκήνιο: τον αντικοινωνικό κατακερματισμό και τον εγκλεισμό στις μηχανές του κεφαλαίου.

Όσο όμως οι ηγεμονικοί μηχανισμοί της αστικής τάξης επιτίθενται στο έδαφος των αντιστάσεων, η συνεκτική δύναμη της αλληλεγγύης κινητοποιείται εκθετικά, επικαιροποιώντας το πρόταγμα της ταξικής αντεπίθεσης. Η ανεξέλεγκτη εξεγερσιακή δυναμική τρομάζει τους αφέντες. Η κοινωνική εξέγερση στην Τουρκία ξεκίνησε γύρω από ένα παρτέρι. Κι εδώ, τα σχέδια ξεριζώματος των αντιστασιακών υποδομών φρενάρουν μπροστά στην ενότητα και την αποφασιστικότητα των αγωνιζόμενων.

Η καθεστωτική αριστερά, από τους υπουργούς και τον δήμαρχο της δημαρ μέχρι τους καιροσκόπους του σύριζα, πρωτοστατούν στο κατασταλτικό μέτωπο. Η φράση «θα σας ταραξουμε στη νομιμότητα», την οποία δανίστηκε από τον γραμματέα της εδα ο εκκολαπτόμενος προθυπουργός της αριστεράς, είναι πασιφανώς μια τραγική γελοιότητα αν την δούμε τοποθετημένη απέναντι στις μεθόδους της παρούσας συνεργατικής κυβέρνησης. Άλλωστε, τότε που πρωτοειπώθηκε, σύντομα έγινε πραξικόπημα. Όμως, καθώς η απειλή μεταστρέφεται προς τον ταξικό εχθρό, προς τους αγωνιζόμενους ανθρώπους, αποκτά πρακτικό αντίκρισμα. Ο ίδιος αγύρτης, υποδηλώνοντας την υποταγή του στα διεθνή διευθυντήρια του κεφαλαίου με μια συνέτευξή του στο bbc, συμπαρέβαλε τους αναρχικούς μαζί με τους φασίστες στην βία την οποία θα πατάξει η κυβέρνησή του. «...Και όλες αυτές οι ομάδες που χρησιμοποιούν βία, ισχυριζόμενες ότι ανήκουν στον χώρο του αναρχισμού -στον οποίο εγώ προσωπικά δεν πιστεύω, επειδή θεωρώ ότι η χρήση βίας είναι η πιο εξουσιαστική πράξη που μπορεί κάποιος να ασκήσει- θα αντιμετωπίσουν τις συνέπειες του νόμου».

Απόλυτη σύνταξη στην περί βίας πολεμική ιδεολογία της κεφαλαιοκρατικής επέλασης που συγκαλύπτει την γενικευμένη, γενοκτονική βία της και στοχοποιεί τους

αντιστεκόμενους. Απόλυτη σύνταξη στο πολεμικό ιδεολόγημα των «άκρων», που αφενός εμφανίζει τους φασίστες ως αντισυστημικούς και αφετέρου αντιστρέφει το νόημα του αντικρατικού αγώνα.

Σαν νέος Νόσκε⁶ ο πρωτοσύντροφος της βουλής εξαγγέλει την αποκατάσταση της νόμιμης τάξης. Η αλαζονεία του στηρίζεται στην κάμψη των κοινωνικών αγώνων που επείλθε με την ανακοίνωση των εκλογών του '12 και ακόμα παραμένει λόγω της συσσωρευμένης αντιεξεγερτικής βίας της προηγούμενης «μνημονιακής» περιόδου, λόγω της διογκούμενης απόγνωσης και λόγω της παθητικής εναπόθεσης ελπίδων στο εκλογικό θέατρο, η οποία αλληλοτροφοδοτείται με την γενικευόμενη εξαθλίωση και καταστολή. Αλλά η σοσιαλδημοκρατία, μόνο σαν φάρσα μπορεί να επανεμφανιστεί. Στους καιρούς της άγριας δύσης οι πολιτικοί διαχειριστές δεν μπορούν να είναι τίποτ'άλλο από μαριονέτες της οικονομικής και αστυνομικής δικτατορίας.

Ποιό νόμο θα εφαρμόσουν οι επίδοξοι αριστεροί κυβερνήτες; Το υπάρχον αντικοινωνικό και αντεπαναστατικό δίκαιο ή έχουν έτοιμο ένα σοσιαλιστικό στα συρτάρια των trendy λαϊκών επιτροπών; Πως θα επιβάλουν το νόμο πάνω στους ανθρώπους που αγωνίζονται; Με εισαγγελίες και αστυνομίες ή αλλιώς με ποιές δυνάμεις; Με τους βασανιστές, χαφιέδες και δολοφόνους αυτού του καθεστώτος ή αλλιώς, με ποιούς άλλους; Και ποιές συνέπειες θα αντιμετωπίσουν όλες (μη σας ξεφύγει κανένας!) αυτές οι ομάδες που χρησιμοποιούν βία ισχυριζόμενες ότι ανήκουν στον χώρο του αναρχισμού; Τα απαγορευμένα χημικά όπλα, χωρίς τα οποία το κράτος αδυνατεί να ελέγξει τους διαδηλωτές; Τα πιστόλια των μπάτσων που σκοτώνουν μετανάστες, ρομά, νεολαίους και συντρόφους; Τις χειροπέδες, τα κρατητήρια και τους τραμπουκισμούς, χωρίς τα οποία δεν μπορεί να επιβληθεί ο έτσι κι αλλιώς βασανιστικός εγκλεισμός; Τις φυλακές, οι οποίες συμπυκνώνουν την πιο αποτρόπαια βία του αστικού πολιτισμού και με τις οποίες προσπαθεί το κράτος να απομονώσει τους μαχόμενους αναρχικούς, αλλά προσκρούει στην ανεξάντλητη ανανέωση της εξέγερσης; Ή φαντάζονται τα φερέφωνα της «κοινωνικής ειρήνης», δηλαδή της ανεμπόδιστης ταξικής κατοχής, ότι θα χαθούμε μέσα στην φτώχεια και στον αναπτυσσόμενο κανιβαλισμό κι οπότε θα επικρατήσει η «μη βία» και η δημοκρατία;

Χωρίς περιστροφές λοιπόν, η κρατική κυριαρχία αναπόδραστα θα καταλυθεί βίαια. Και μαζί της θα καούν όλοι οι θεσμικοί κώδικές της. Γιατί όταν οι καταπιεσμένοι ανταμώνουμε και κάποια στιγμή θ'ανταμώσουμε και πάλι, πιο αποφασιστικά, ο κόσμος των αφεντικών γίνεται άχρηστος, η οικονομία τους και τα πολιτεύματά τους αναχώματα στην κοινότητά μας, οι νόμοι τους οι τελευταίες λέξεις της τρομοκρατίας τους. Γιατί η άμεση, αθέσπιση και μη αναθέσιμη δικαιοσύνη της επαναστατικής ταξικής πάλης και η αλληλεγγύη της ταξικής-κοινωνικής αυτοοργάνωσης γεννούν μια ελεύθερη κοινωνία, που δεν έχει ανάγκη από δίκαιο.

Αν ακόμα ο νόμος βρίσκει ηθικά ερείσματα στην κοινωνική συνείδηση, συμβαίνει διότι ακόμα βρισκόμαστε στο καπιταλιστικό σφαγείο, που διαχέει τον αστικό κανιβαλισμό, διαλύοντας ό,τι κοινωνικό. Αλλάζοντας τους συσχετισμούς ισχύος υπέρ της ανατροπής, αλλάζουν και οι γλώσσες των ανθρώπων που αγωνίζονται. Μια αμφίδρομη δυναμική, που εδράζεται στην αμεσότητα της εξεγερσιακής στάσης και αλληλεγγύης.

«Από κοινού και με δόλο συγκρότηση και ένταξη σε δομημένη και με διαρκή δράση ομάδα, που αποτελείται από περισσότερα από τρία πρόσωπα (εγκληματική οργάνωση) και επιδιώκει την διάπραξη του κακούργηματος ληστεία Τράπεζας»

Ο ειδικός νόμος που συντάχθηκε, ψηφίστηκε και εφαρμόζεται με σκοπό την μακρόχρονη φυλάκιση αγωνιστών και την ποινικοποίηση κινηματικών και κοινωνικών σχέσεων εστιάζει σε ένα σημείο: στην οργάνωση των καταπιεσμένων ενάντια στο καθεστώς. Τα υπόλοιπα αδικήματα που προστέθηκαν στον «αντιτρομοκρατικό» (βιασμοί, ναρκωτικά, εμπόριο οργάνων, εκβιασμοί, ληστείες γενικά κλπ) είναι το

προκάλυμα απόκρυψης της πολιτικότητας του συγκεκριμένου νόμου και μια συκοφαντική περιβολή για την επαναστατική δράση. Η πολιτικότητα του νόμου είναι καταφανής τόσο στην άρθρωσή του, όσο και στις χρονικές συγκυρίες που ψηφίστηκε και αναβαθμίστηκε, όσο και από το σε ποιούς εφαρμόζεται εκτατικά και με ελάχιστα, συνήθως ποταπά προσχήματα. Ακόμα και η κατάταξη των αγωνιστών μέσα σ'ένα πλήθος που περιλαμβάνει τα πιο απαξιωμένα εγκλήματα, για την ποινική διαχείριση των οποίων δεν αλλάζει τίποτα ο «αντιτρομοκρατικός», είναι καταδήλωση της πολιτικής σκοπιμότητας. Ο ειδικός αντεπαναστατικός νόμος στρέφεται αντιδραστικά γύρω από την βασική όψη του ταξικού ανταγωνισμού, την αντιστασιακή αυτοοργάνωση.

Οι ταξικές σχέσεις συνολικά στηρίζονται στην σπειροειδή επαλληλία της διευθυντικής οργάνωσης τους και στην πολυδιάσπαση των από κάτω. Κανένας τύραννος, κανένα καθεστώς δεν θα μπορούσε ποτέ να επιβάλει την τρομοκρατία του αν δεν κρατούσε απομονωμένους τους εξουσιαζόμενους. Ο μετασχηματισμός του καταπιεσμένου κοινωνικού δυναμικού σε αγώνα για την ελευθερία και την αλληλεγγύη δοκιμάζεται στο ζήτημα της οργάνωσης. Για να υπάρξει και να εξελίσσεται μια ανταγωνιστική συνείδηση μέσα στον κοινό καθημερινό βίο κι όχι μόνο στην σφαίρα της φιλοσοφίας, έχει ανάγκη τον συλλογικό χώρο της έμπρακτης αντίστασης. Τα διαλεκτικά ρηξιακά νοήματα οργανώνουν την σύμπλευση μας σε διαδρομές αντεπίθεσης, ταξικής ανασυγκρότησης και κοινωνικής απελευθέρωσης, πάνω στο έδαφος της αντικειμενικής εκδήλωσής τους. Η εξέγερση κοινωνικοποιείται στην αυτοοργάνωσή της.

Το κράτος διώκοντας την αντικαθεστωτική οργάνωση επιδιώκει να διασπάσει τους κινηματικούς αρμούς. Ξεκινάει από τις πιο μαχητικές εκφράσεις αγώνα και εκτείνει από το εκάστοτε σημείο καταστολής τις επιχειρήσεις του και διαχρονικά το δομικό πλαίσιο τους προς όλο το πλέγμα των αντιστάσεων. Στην περίπτωση της υπόθεσης νέα φιλαδέλφεια η ταυτόχρονη παρουσία ορισμένων προσώπων ήταν αρκετή για να ενεργοποιήσει τους διωκτικούς, πολιτικούς και προπαγανδιστικούς μηχανισμούς της «αντιτρομοκρατίας». Η συνάντηση κάποιων ανθρώπων στοχοποιείται με βάση τους εξατομικευμένους πολιτικούς φακέλους της ασφάλειας. Εδώ, η επίσημη μορφή των φακέλων, πάντα αποσπασματική, με τις πλασματικές γλώσσες της τεχνοκαταστολής, στις οποίες αναφέρθηκα παραπάνω, έγινε περιττή. Πρόκειται για απόπειρα απόλυτης υποκειμενοποίησης του αντεπαναστατικού δικαίου και άρα για καθαρή αποτύπωση της πολεμικής-δικτατορικής δομής του. Εκεί που το κρίσιμο σημείο είναι η συνάντηση καθαυτή, επίδικο είναι η απομόνωση. Ας επαναλάβουμε, ότι η αστική διεύθυνση οργανώνει την φυσική, πολιτική και ηθική απομόνωση των αγωνιζόμενων και του καθενός από το σύνολο.

Στην ιστορία του ταξικού πολέμου και στην παρούσα εποχή επέλασης της κρατικής-καπιταλιστικής κυριαρχίας δημιουργούνται και παρεμβαίνουν από την πλευρά των καταπιεσμένων οργανωτικά σχήματα άμεσης επίθεσης στον κόσμο της εξουσίας, σχήματα με διάρκεια ή προσωρινά, με διαφορετικά πολιτικά, δομικά και πρακτικά χαρακτηριστικά. Όλες οι εκφράσεις της επαναστατικής προοπτικής αναδύονται από το κινηματικό υπόβαθρο της ταξικής σύγκρουσης, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι ορισμένα σχήματα σήμερα δεν αναγνωρίζουν αυτήν την καταγωγική και εξελικτική σύνδεση και τάσσονται εχθρικά απέναντι σε άλλες εκφράσεις της αντίστασης και διαλυτικά προς τον συνολικό αγώνα, όπως διαχρονικά, εμφανίζονται σχήματα, ένοπλα, πολύμορφα ή «αντιένοπλα» που τοποθετούνται σε μια θέση υπεροπτικού διαχωρισμού. Τα αντάρτικα σχήματα εισέρχονται στο πεδίο του ανταγωνισμού για να ενσπείρουν την δυνατότητα της άμεσης και αναλογικής απάντησης των καταπιεσμένων στην βιαιότητα του πολιτικού, οικονομικού και πολιτισμικού καθεστώτος, αντικειμενικοποιώντας την προοπτική της συνολικής ανατροπής.

Οι σύντροφοι Φοίβος Χαρίσης και Αργύρης Ντάλιος αναφέρουν επιτούτου: «Οι παράνομες υποδομές/ομάδες αναρχικών τα τελευταία χρόνια με την αντάρτικη δράση τους αμφισβήτησαν έμπρακτα το μονοπώλιο της κρατικής βίας και προκάλεσαν υλικά και πολιτικά πλήγματα στη κυριαρχία και τον πολιτισμό της. Η σημασία των αντάρτικων υποδομών είναι κομβική στην εξέλιξη του πολέμου μας με την εξουσία

λειτουργώντας σαν εμπροσθοφυλακή της καταστροφικής δύναμης της αναρχίας. Κομβική διότι κρατάει ζωντανό το στοίχημα της γενικευμένης ένοπλης εξέγερσης ενάντια στο καθεστώς και αναγκάζει την δημοκρατία να αφήσει το δήθεν εξευγενισμένο προσωπίο της εμφανίζοντας τον πραγματικό εαυτό της. Ταυτόχρονα δημιουργεί καταστάσεις τέτοιες στις οποίες επιτυγχάνεται η διάχυση του αναρχικού λόγου και πρακτικής στο ευρύτερο κοινωνικό σώμα. Η αντάρτικη δράση δεν αποτελεί αυτοσκοπό ούτε είναι απομονωμένη απ'τις υπόλοιπες κινηματικές διεργασίες. Λειτουργεί και δρα συναρτήσει αυτών μεταφέροντας τον πόλεμο σε στρατιωτικό επίπεδο».

Επίσης, οι σύντροφοι Νίκος Ρωμανός, Δημήτρης Πολίτης, Ανδρέας-Δημήτρης Μπουρζούκος και Γιάννης Μιχαηλίδης, που αιχμαλωτίστηκαν μετά από την απαλλοτρίωση δυο τραπεζών στο βελβεντό κοζάνης έγραψαν: «Ο σκοπός είναι η διάχυση της άμεσης δράσης ενάντια στην γενικευμένη συνθήκη της αιχμαλωσίας που βιώνουμε. Είτε αντάρτικα, είτε ανοιχτά και κατά μέτωπο, με όποιο τρόπο ο καθένας εκτιμά ότι είναι πιο γόνιμο και αποτελεσματικό, με όποιο τρόπο διατίθεται και γουστάρει κάθε άτομο και κάθε συλλογικότητα που συμβάλει στον αγώνα. Πάντα στόχος κάθε μας κίνησης, κάθε αντάρτικης επίθεσης είναι η εξάπλωση της επαναστατικής συνείδησης. Για να σταθούμε συνειδητά απέναντι στον κόσμο της καθολικής υποδούλωσης, απέναντι σε έναν διαρκώς εξελισσόμενο εχθρό που σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά του. Απέναντι σε αυτή τη συνθήκη, η μάχη για την ελευθερία και η προσπάθεια να προσδώσουμε μαχητικά χαρακτηριστικά σε κάθε πτυχή του αναρχικού αγώνα είναι γόνιμη και αναγκαία».

Τα αντάρτικα σχήματα προσανατολίζουν σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό ένα μέρος της δραστηριότητάς τους στην δημιουργία επιθετικών, αμυντικών και υποστηρικτικών υποδομών για τα ίδια ή και για άλλους συναγωνιστές. Μια μέθοδος που αξιοδοτείται και επιστρατεύεται σ'έναν τέτοιο προσανατολισμό είναι οι απαλλοτριώσεις τραπεζών. Όπως επισήμαναν οι αναρχικοί απαλλοτριωτές του βελβεντού: «Ως Αναρχικοί θεωρούμε την επιλογή της ληστείας τράπεζας μια συνειδητή επιλογή αντίστασης. Η κίνησή μας δεν είχε στόχο τον προσωπικό πλουτισμό. Η επίθεση στους ναούς του κεφαλαίου εντάσσεται στην συνολική επαναστατική μας δράση». Η άμεση δράση και η οργανωσιακή υποδομή είναι συνυφασμένες σε κάθε στασιαστική κίνηση. Όποια κι αν κρίνει το κάθε συλλογικό σχήμα και ο κάθε αγωνιστής ότι είναι τα αμέσως αναγκαία εργαλεία και οι κατάλληλοι τρόποι κινηματικής οικειοποίησής τους, είναι κοινός τόπος ότι τόσο για να αγωνιστούμε ενάντια στην τυραννία, όσο και για να δημιουργήσουμε τον ελεύθερο κόσμο μας, που είναι προτάγματα αλληλένδετα, χρειάζεται να σπάσουμε την κατοχή των υλικών πόρων από την αστική τάξη.

Το τραπεζικό κεφάλαιο είναι το κυρίαρχο «αγαθό» του αστικού κόσμου. Στον καπιταλισμό οι αξίες ανεβοκατεβαίνουν βάσει των συσχετισμών ελεγκτικής ισχύος, που μετράται στις κερδόμενες αποδόσεις των κεφαλαίων. Αλλά όλες οι αρπαγές, οι διακυμάνσεις, οι ανατιμήσεις, τα κουρέματα και οι ανακεφαλαιοποιήσεις ενισχύουν το κασέ των τραπεζών. Το χρήμα είναι το συμβολικό εποικοδόμημα της σωρευτικής κλίμακας εκμεταλλευτικού ελέγχου, το οποίο ακόμα κυριαρχεί πάνω στην βάση της ανθρώπινης εργασίας « είναι η αφηρημένη σύνοψη της κρατικής βίας και τρομοκρατίας. Το χρήμα είναι η συγκεκριμενοποίηση της μυστικοποιημένης κυριαρχίας της αστικής διεύθυνσης πάνω σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα. Ή όπως έγραψε κάποιος σ'έναν τοίχο, «το χρήμα είναι η μαύρη μαγεία των σχέσεων».

Τα προηγούμενα χρόνια η επιλογή αρκετών ανθρώπων να συνταχθούν σε διαφορετικά σχήματα με επιθετική στόχευση, οργανώνοντας σχετικές υποδομές, είχε ως συνέπεια την ανάδυση νέων αντάρτικων πολιτικών κοινοτήτων. Τα πολιτικά πλαίσια, οι συλλογικές διαδικασίες και η βιωματική συνέχεια των αντάρτικων ομαδοποιήσεων, όπου υπήρξαν τέτοια χαρακτηριστικά, καλλιέργησαν ένα κοινοτιστικό δυναμικό. Οι ομαδοποιήσεις που έχουν μια εσωτερική εξέλιξη κοινότητας καταφέρνουν να μεταδώσουν με μεγαλύτερη σαφήνεια και συνέχεια τα όποια πολιτικά σκεπτικά τους και την μεθοδολογία τους. Τα περισσότερο τυποκεντρικά σχήματα, όπως και οι ασαφείς ομαδοποιήσεις που στηρίζονται μόνο

στις προσωπικές σχέσεις αφήνουν μόνο το ιστορικό στίγμα τους. Κάτι που συμβαίνει επίσης στο πεδίο της ανοιχτής πολιτικής δράσης.

Η εξέλιξη των αντάρτικων κοινοτήτων δεν είναι γραμμική. Η κατάκτηση συντροφικών δεσμών μέσα σε μια ανταγωνιστική συνθήκη ευνοεί μια αντιστροφή του καθολικού νοήματος της επαναστατημένης κοινότητας, μιας κοινότητας ενδυναμεί με όλους τους καταπιεσμένους, αντιστροφή προς την κυριαρχία της ομάδας. Η μικροπολιτική αναπαραγωγή του κατακερματισμού οδηγεί μοιρολατρικά στην ηττοπαθή ιδέα των «μειοψηφιών», στην αφομοίωση στην κρατιστική ηθική της ισχύος, στην απαξίωση και εντέλει, γιατί όχι, στην εκμετάλλευση των πιο αδύναμων. Η ιδεολογία οριοθετεί την εχθρότητα ή την χρησιμοθηρική επαφή με ότι περιβάλλει την ομάδα. Ο ολοκληρωτικός διαχωρισμός της κοινότητας σκληραίνει επαναστροφικά τους εσωτερικούς δεσμούς της. Η αντίθετη εξέλιξη εδράζεται σε μια ανοιχτή αντίληψη της κοινότητας, που υλοποιείται στην αλληλέγγυα συνάντηση των αγώνων. Όπως επισημαίνουν ο Φοίβος και ο Αργύρης: «Ο αναρχικός αγώνας δεν παύει να αποτελεί τόσο ένα μεγάλο μωσαϊκό ιδεών, πολιτικού λόγου και αντιλήψεων όσο κι ένα ψηφιδωτό διαφορετικών και πολύμορφων επιθετικών δράσεων. Επιδίωξή μας σε κάθε περίπτωση είναι η από κοινού -των εκάστοτε επαναστατικών πυρήνων- αποδοχή και κατανόηση της έννοιας της ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ, της κοινότητας αγώνα ενάντια στο κράτος και την διάχυτη εξουσιαστική σχέση.

Η έννοια της κοινότητας σε καμία περίπτωση δεν συνεπάγεται ταύτιση σε επίπεδο λόγου και δράσης αλλά ένα πρόταγμα που μένει να κατανοηθεί και να οικειοποιηθεί όχι μόνο από τους αναρχικούς/επαναστάτες αλλά από όλους τους καταπιεσμένους της εξουσίας». Κι όπως πολύ απλά είπαν τρεις άλλοι σύντροφοι το Νοέμβρη του '12 σε ένα κείμενό τους με αφορμή μια δίκη για «εγκληματική οργάνωση»: «Η επαναστατική δράση οφείλει να είναι συνεκτική προκειμένου να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις της εποχής της, και συνεκτικότητα σημαίνει ενότητα».

Οι αντάρτικες κοινότητες που ανοίγονται στην επαναστατική προοπτική δοκιμάζουν έμπρακτα την κατάργηση των καπιταλιστικών σχέσεων εδώ και τώρα με μια μαχητική στάση ενάντια στον έλεγχο, δηλαδή απέναντι στον πυρήνα της κυριαρχίας και ενάντια στην ιδιοκτησία του χρήματος, η οποία διαλύει τις κοινωνικές σχέσεις. «Αναρχία είναι ο τρόπος μας να οργανωνόμαστε, να ζούμε και να παλεύουμε. Είναι η οργάνωση χωρίς περιορισμούς, είναι η αδιάκοπη πάλη. Είναι η ακραία συντροφικότητα που βιώνουμε στις εξεγερμένες κοινότητες απέναντι στο σάπιο κοινωνικό οικοδόμημα». Μικρά προπλάσματα της επαναστατικής κουμούνας. Οι μορφές της κουμούνας που ριζώνει σιγά σιγά σε διαφορετικές κοινωνικές πρακτικές και με μια συλλογική συνείδηση μέσα στον ταξικό πόλεμο, είναι πολύτροπες και απρόβλεπτες.

Η εμπειρία των κοινοτήτων, κάθε αντιστασιακής κοινότητας, γίνεται κινηματική και κοινωνική εμπειρία. Έτσι και τα αντάρτικα σχήματα, με την δημόσια παρουσία τους και τις προταγματικές μαρτυρίες αιχμαλωτισμένων και διωκόμενων αγωνιστών προσφέρουν υλικό γνώσης. Υπάρχει πλέον μια πολιτική παράδοση, εκείνοι που έχουν συλληφθεί κατά την διάρκεια μιας επιθετικής δράσης να αναλαμβάνουν προσωπικά την ατομική ή συλλογική ευθύνη της συγκεκριμένης επιλογής, όχι προς τους διωκτικούς μηχανισμούς, αλλά στον δημόσιο διάλογο των αντιστάσεων. Και υπάρχουν αιχμαλωτισμένοι που δηλώνουν και υπερασπίζονται την συμμετοχή τους σε κάποιο αντάρτικο σχήμα, ενισχύοντας τον λόγο του. Ειδικά όταν η αιχμαλωσία έχει ως αποτέλεσμα την αδρανοποίηση του σχήματος, ο λόγος των αιχμαλώτων αποκτά μια ιδιαίτερη σημασία.

Επ'ευκαιρίας όμως, να σημειώσουμε ότι η επιλογή της προσωπικής πολιτικής υπεράσπισης ενός οργανωτικού σχήματος δεν έχει νόημα να γίνει γενική πολιτική γραμμή ή ηθικός κανόνας ερήμην των συγκεκριμένων πολιτικών, οργανωτικών και επιχειρησιακών συνθηκών, παρά εναπόκειται στις πολιτικές συμφωνίες του ίδιου του σχήματος. Η φαινομενική αντίφαση του κινήτρου απέναντι στις ποινικές συνθήκες προς το πολιτικό κίνητρο είναι προϊόν της αντιστροφής της σχέσης πολιτικού και πρακτικού από το κρατικό δίκαιο. Η εγκληματολογία θέλει να εστιάζει σε τυποποιημένες πράξεις, αποπολιτικοποιώντας. Οι αγωνιστές που αιχμαλωτίζονται

μπορούν να επαναστρέφουν την πολεμική αντιπαράθεση στις πολιτικές διαστάσεις της.

Σήμερα, υπάρχουν αναρχικοί αντάρτες που δίνουν παραδείγματα συνεπούς στρατεύσης στον κοινό αγώνα ενάντια στο καθεστώς που μας θέλει διασπασμένους πολιτικά και υπαρξιακά, παραδείγματα αποφασιστικής κινητοποίησης για την άμεση κατάλυση της κρατικής κυριαρχίας και του πολιτισμού της σε αντιδιαστολή με την διάχυτη μοιρολατρία και αδρανοποίηση της τελευταίας περιόδου, παραδείγματα μαχητικής συλλογικοποίησης σε αντιδιαστολή με τον συντηρητικό ατομικισμό που κατατρέχει τα κινήματα.

Οι νίκες και οι ήττες σε σχέση με τις προθέσεις των αγωνιζόμενων υποκειμένων μας διδάσκουν. Οι ήττες προσφέρονται ως καταλύτες εξελικτικών αλλαγών. Η Ρόζα Λούξεμπουργκ έγραψε μια μέρα πριν δολοφονηθεί: «Ολόκληρος ο δρόμος του σοσιαλισμού είναι -αν εξετάσουμε τις επαναστατικές συγκρούσεις- σπαρμένος με τέτοιες (σκληρές) ήττες. Κι όμως αυτή η ίδια η ιστορία οδηγεί, βήμα προς βήμα, αδιάκοπα, στην τελική νίκη! Που θα είμασταν σήμερα χωρίς αυτές τις “ήττες” από τις οποίες αντλήσαμε ιστορική πείρα, γνώση, δύναμη, ιδεαλισμό! Σήμερα που έχουμε προχωρήσει ως την τελική μάχη του προλεταριακού αγώνα, στηριζόμαστε ίσα-ίσα πάνω σ'αυτές τις “ήττες” που χωρίς αυτές δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα, που κάθε μια τους είναι κι ένα μέρος από τη δύναμή μας κι από τη διαύγεια του σκοπού μας». Ήταν το άρθρο που κατέληγε με την γνωστή πρόταση: «“Τάξη επικρατεί στο Βερολίνο!” Ηλίθιοι δήμιοι! Η “τάξη” σας είναι χτισμένη πάνω στην άμμο. Η επανάσταση αύριο “θα υψώσει τη βροντερή φωνή της ως τους ουρανούς”. Τρομαγμένοι θ'ακούσετε το νικητήριο της σάλπιγμα: -Είμουν, είμαι και θα είμαι!»

Στην πάλη με την κρατική τρομοκρατία πολλοί άνθρωποι επιλέγουν να διαφύγουν από τα εποπτικά πλέγματα των κατασταλτικών μηχανισμών, είτε λόγω διώξεων, είτε προληπτικά. Ο αγώνας διαβίωσης έξω από μια κατάσταση διαρκούς περιστολής ονομάζεται συνήθως «παρανομία». Ο συγκεκριμένος όρος είναι άστοχος για μια σειρά λόγων. Πρώτον, διότι ετεροπροσδιορίζει μια επιλογή αντίστασης από το συμβολικό πλαίσιο με το οποίο την αντιμετωπίζει το κράτος. Μια ταυτότητα εξαρτημένη από το δίπολο νομιμότητας-παρανομίας παλινδρομεί αναπόφευκτα μεταξύ μιας εξιδανίκευσης κάποιων πρακτικών μεθόδων οργάνωσης και μιας περιχαρακωμένης και γι'αυτό απαισιόδοξης ερμηνείας του αγώνα διαφυγής από τον προληπτικό έλεγχο. Δεύτερον, διότι οι μέθοδοι και τα εργαλεία γι'αυτήν την μορφή αντίστασης που αποτελεί συνιστώσα του συνολικού ταξικού αγώνα, ποικίλουν ανάλογα με τα υποκείμενα και την σχέση τους με τις συνθήκες και τον χρόνο. Τρίτον, διότι το νόμιμο και το παράνομο μεταλλάσσονται ανά πάσα στιγμή μέσα στις πολιτικές στρατηγικές του κράτους, στον θεσμικό μονόλογο, στους δικαιοκούς τύπους και στις κατασταλτικές εφαρμογές. Και τέταρτον, διότι ετούτη την στιγμή το εύρος προσδιορισμού της παρανομίας περιλαμβάνει όλο και περισσότερες εκφάνσεις αντίστασης, ακόμα και τις πιο ελεγχόμενες, ενώ το πλήθος των ανθρώπων που βγαίνουν εκτός νόμου επειδή αδυνατούν ή επιλέγουν να μην πειθαρχήσουν στην εξοντωτική οικονομική τρομοκρατία διογκώνεται. Η αστοχία του όρου «παρανομία» όμως, δεν μπορεί να επικαλύψει την σημασία της επιλογής διαφυγής και την συμβολή των συντρόφων που την κάνουν στον συνολικό αγώνα.

Η συνθήκη του καθημερινού αγώνα απέναντι στα κατασταλτικά πλέγματα σε αρκετές περιπτώσεις έγινε αντιληπτή από τους ίδιους τους αγωνιζόμενους ως γόνιμο έδαφος για την ανάπτυξη κοινοτήτων. Σε μια τέτοια δυναμική εξέλιξη οι διωκόμενοι, που έχουν αρχικά βρεθεί σε θέση αδυναμίας, μπορούν και μετασχηματίζουν την επίθεση του κράτους σε ευκαιρία όξυνσης της ρήξης, αξιοποιώντας τα πλεονεκτήματα της διαφυγής από την αιχμαλωσία. Η άποψη που θεωρεί τους καταδιωκόμενους ως αδύναμους κρίκους των κινηματικών δεσμών έχει αποδειχτεί ανεδαφική. Άλλωστε, υπάρχουν πάμπολλες περιπτώσεις εντοπισμού καταδιωκόμενων ανθρώπων από χαφιέδικη παρακολούθηση μη καταδιωκόμενων, ενώ το αντίστροφο είναι σπάνιο. Σε κάθε διαφορετική συνθήκη αντίστασης εμφανίζονται πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα. Τα μεν πλεονεκτήματα οφείλουμε να τα ενεργοποιούμε προωθώντας τις ανταγωνιστικές διεργασίες σε επαναστατικές-συνθετικές

κατευθύνσεις. Τα δε μειονεκτήματα οφείλουμε να τα αλληλοκαλύπτουμε με ένα πνεύμα αδιάσπαστης κοινότητας.

Η μεγαλύτερη πολιτική δυσκολία των ανθρώπων που βρίσκονται σε διαρκή κατάσταση διαφυγής είναι η άμεση κινηματική επαφή. Ο Φοίβος και ο Αργύρης τονίζουν πάνω σ' αυτό το ζήτημα: «Το στοίχημα που τέθηκε από την πρώτη στιγμή της εξαφάνισής μας ήταν το εξής: το πως θα “διαρρήξουμε” το καθεστώς της απομόνωσης που προσπαθεί να επιβάλλει η παράνομη συνθήκη. Και η απομόνωση που περιγράφουμε έχει δυο όψεις, πολιτική και υπαρξιακή».

Η ποινική στοχοποίηση παράγει ένα χάσμα ανάμεσα σε καταδιωκόμενους και μη. Αν το δούμε μέσα στην κοινότητα της αντίστασης εκφράζει την αντίφαση των ειδικών μορφών συσχετισμού της άμυνας και της επίθεσης και τα όρια τους. Δηλαδή, η αντάρτικη μέθοδος θεμελιώνει την τακτική άμυνά της στην κρυπτότητά της, στην μη προσφορά στόχου για τον εχθρό, στην κατεξοχήν εστιασμένη παρουσία. Ενώ η ανοιχτή κινητοποίηση θεμελιώνει την άμυνά της εκτείνοντας και οριοθετώντας την επιθετικότητά της με βάση το μαζικό δυναμικό της και την διαχυτικότητά του. Οι καταδιωκόμενοι αγωνιστές αναγκαστικά περνάνε στις αμυντικές συνθήκες του αντάρτικου ενεργητικά ή παθητικά. Μια θέση που τους απομακρύνει από τις κινηματικές διεργασίες. Και οι αντάρτικες πρακτικές συχνά υπερβαίνουν το όριο της επιθετικότητας που μπορούν να εκφράσουν οι ανοιχτές διεργασίες σε μια δεδομένη στιγμή. Ας διευκρινιστεί όμως, ότι όποια κι αν είναι η τακτική μορφή της αντιστασιακής δράσης, η πολιτικότητά της συνάγεται από την διαλεκτική αντίληψη των υποκειμένων της, από την εστίαση της ισχύος της και από την θεμελίωση της συνέχειάς της στο κοινωνικό δυναμικό της. Σ' αυτόν τον άξονα επικοινωνούν, αλληλοσυμπληρώνονται και συντίθενται σε αμοιβαίες οσμώσεις οι διαφορετικοί τρόποι αγώνα, λύνοντας τα όριά τους.

Η αντίφαση που περιγράφηκε ξεπερνιέται με την κοινωνική συνολικοποίηση της πάλης. Συνολικοποίηση των διαφορετικών υποκειμένων που συναντιούνται στην άμεση δράση, συνολικοποίηση των εξελικτικών σχεδίων τους στην κατεύθυνση της εξέγερσης, της κοινωνικής αυτονόμησης και της ανατροπής της εξουσίας και συνολικοποίηση των διαθέσιμων τρόπων αγώνα. Τα εμπόδια στην επαναστατική πρόταση προέρχονται από την παρούσα, επισφαλή ασυμμετρία ισχύος υπέρ του ταξικού ελέγχου ενάντια στις εξεγερσιακές κοινωνικές δυνάμεις, αλλά και πρωτίστως από την πολιτικοποίηση και συστηματοποίηση των χασμάτων στον κόσμο της αντίστασης. Οι τεχνητές διαζεύξεις, η απαξίωση μεθόδων και εγχειρημάτων, η υποτίμηση αγωνιστών, ο ιδεολογικός σεχταρισμός και ελιτισμός εσωτερικεύουν και μονιμοποιούν τα χάσματα που παράγει η εξουσία, υπονομεύοντας το κινηματικό δυναμικό. Και ακόμα δεν έχουμε απαλλάξει το κοινό πεδίο μας από συντηρητικές συνήθειες. Αλλά είναι καιρός.

Υπάρχουν σύντροφοι που ακόμα σκεφτόμενοι με το διχαστικό και άτοπο σχήμα «ένοπλο»-«κοινωνικό» αναρωτιούνται αν είναι η εποχή κατάλληλη για δυναμισμούς με δεδομένες την κρατική υπεροπλία και την κοινωνική βραδυπορία. Η ένσταση αυτή αναγνωρίζει την ισχύ των λεγόμενων υποκειμενικών παραγόντων αρνητικά διαπιστώνοντας τις αντικειμενικές συνέπειες της καθυστέρησης τους, ενώ ταυτόχρονα τους απαξιώνει σε σχέση με μια θετική προοπτική. Ξεκάθαρη ηττοπάθεια, αυτοεκπληρούμενη μοιρολατρεία. Η συντηρητική οικονομία δυνάμεων φέρνει αναπόδραστα την ατέρμονη φθορά. Το κκε είναι ο πρύτανης της απύθμενης ιστορικής πτώσης, κατατρώγοντας επί εβδομήντα χρόνια το μαζικό δυναμικό μιας ματαιωμένης επανάστασης. Οι μάζες όταν εμφανίζονται αυτενεργώντας είναι επαναστατικές και ευφυείς. Οι περιχαρακώσεις είναι συντηρητικές και στενόμυαλες. Το φθίνον πλήθος που κινητοποιεί η αριστερά είναι τα όλο και πιο απρόθυμα υπολλείματα μιας άλλης εποχής. Επαναστατική οικονομία δυνάμεων σημαίνει δυναμική ανάπτυξη της αντίστασης. Η ιστορία διδάσκει.

Αν τα αντάρτικα σχήματα ηττώνται αντί να αναπτυχθούν, συμβαίνει όταν δεν έχουν ένα κινηματικό και κοινωνικό βάθος απόσβεσης των πληγμάτων. Αν τα ανοιχτά εγχειρήματα εκτοπίζονται από τον χάρτη της αντίστασης, συμβαίνει όταν δεν έχουν ένα κινηματικό και κοινωνικό βάθος μετατροπής των πληγμάτων σε πιο ανοιχτή

αντεπίθεση, σε πιο μαζική κινητοποίηση. Ετούτη την εποχή οι αντιθέσεις μεταξύ διαφορετικών συμβάσεων λύνονται αρνητικά» λύνονται βίαια από το κράτος. Όμως, όλο το επαναστατικό υλικό βρίσκεται ήδη μπροστά μας, αφού έχουν αποσπασματικά δοκιμαστεί ικανές κατευθύνσεις ρηξιακών κοινωνικών εμπειριών. Το στοίχημα είναι η συνάντησή των αντιστάσεων σ'ένα πλατύ μέτωπο ενάντια στην σαρωτική απόπειρα επανασταθεροποίησης της κρατικής κυριαρχίας.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΜΟΥΝΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΣΥΝΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΣΥΝΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΣΥΝΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗΣ

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης

Μάης-Ιούνης 2013

Υποσημειώσεις:

1 «Ο ήλιος ανατέλλει πρώτα γι'αυτούς που στέκονται όρθιοι» : Νιγηριανή παροιμία.

2 Συνέντευξη Δένδια στο j.j.college of criminal justice του city university of new york, με αναφορά στον «διαφωτισμό». Όπως αποδείχτηκε δημοσιογραφικά το περιεχόμενο της συνέντευξης ήταν αντιγραφή από την wikipedia.

3 «Οι νόμοι, ιστορικά και συγχρονικά, εκφράζουν, εγγράφουν και θεσμοθετούν στον κοινωνικό χωροχρόνο τις εντολές και τις απαγορεύσεις των τυράννων. Οι ελεύθερες κοινότητες ποτέ δεν χρειάστηκαν και δεν επέβαλαν γραπτούς κανόνες εντός ή εκτός. Οι γραπτές εντολές και απαγορεύσεις πρεσβεύουν την ετερονομία καθαυτή, όντας μια ξένη, νεκρή υποκειμενικότητα μέσα στην αμεσότητα του κοινωνικού βίου, αλλά φερόμενη με τρόπο αντικειμενικό, με την εγχάραξή της στην πέτρα, στον πάπυρο, στο χαρτί, στην ηλεκτρονική μνήμη και στον συμβολικό κόσμο των ανθρώπων. Όπως ο νόμος εκφράζει την εξουσία και την βούληση του αυθέντη, έτσι το κοινοβούλιο ως νομοθετική εξουσία εκφράζει, εγγράφει και θεσμοθετεί στον κοινωνικό χωροχρόνο τον έλεγχο του κράτους πάνω στην κοινωνία, αντιπροσωπεύοντας το εύρος και το βάθος του τυραννικού ελέγχου.»

(Απόσπασμα δημόσιας παρέμβασης από την φυλακή τον Ιούλη του '11, με τίτλο «Χαιρετισμός στις λαϊκές συνελεύσεις και στους μαχόμενους συντρόφους»)

4 «Καθώς οι εξουσίες οργανώνονται και πολλαπλασιάζονται σε μια ιεραρχική κλίμακα κοινωνικών σχέσεων, παράγουν κανόνες νομής και λειτουργίας τους. Η αστική ανάπτυξη, που είναι μια συνέπεια της συσσώρευσης πλούτου και ισχύος, η χωροταξική συγκέντρωση της εξουσίας, εμπεριέχει την κανονιστική οργάνωσή της. Ακόμα και οι παραγκουπόλεις απλώνονται γύρω από συντεταγμένα αστικά κέντρα. Οι πολιτειακοί νόμοι ορίζουν αυτή τη δυναμική. Για παράδειγμα, οι νόμοι και οι θεσμοί της αρχαίας αθηναϊκής δημοκρατίας είχαν

κατά κύριο λόγο έναν τέτοιο χαρακτήρα. Η ανάπτυξη των πόλεων στον ευρωπαϊκό μεσαίωνα και τα συνακόλουθα αστικά κινήματα που εναντιώνονταν στην κυριαρχία των φεουδαρχών, των βασιλιάδων, του γερμανού αυτοκράτορα και του πάπα, διαπραγματευόμενα την ισχύ τους, γέννησαν ένα πολυσύνθετο κόσμο πολιτειακών θεσμών. Το εθνικό κράτος ήταν η θεσμική συναρμογή της εξουσίας της παραδοσιακής αριστοκρατίας (βασιλιάς και φεουδάρχες) και των νέων διευθυντικών τάξεων που στη συνέχεια συγκρότησαν την αστική κυριαρχία (γραφειοκράτες, έμποροι, βιοτέχνες, λόγιοι). Τα συντάγματα πριν ακόμα ή συγχρόνως με την εγκαθίδρυση αστικών κοινοβουλίων αποτύπωσαν την αστική διάρθρωση της εξουσίας. Άλλωστε, η κεφαλαιακή συσσώρευση θεμελιώνεται στη βία και στην κατοχή της ύλης, αλλά υφάινεται στο πεδίο της συμβολικής ισχύος. Το σύνταγμα είναι ο γενικός τύπος της υπεραξίας της αστικής κυριαρχίας ως μιας ποιοτικά αναβαθμιζόμενης οργάνωσης της τυραννίας. Το «σύνταγμα των ελλήνων» συμπιέζει τους ιστορικούς αγώνες των γηγενών ενάντια στην τυραννία σε δυο αράδες αφηρημένων επικλήσεων της λαϊκής κυριαρχίας, της ελευθερίας και της ευημερίας. Το ιερό κείμενο του κράτους ούτε νοηματοδοτεί, ούτε δρομολογεί την πρακτική εφαρμογή των κοινωνικών αξιών που επικαλείται. Διατάσσει τη σύσταση των κρατικών θεσμών, τη νομή των εξουσιών και την ιεραρχία τους, θεσμοθετεί τη γενική οργάνωση της σύγχρονης τυραννίας.» (Από το προαναφερόμενο κείμενο)

5 «Η πολιτική αποκάλυψη της δικαιοσύνης δεν την υποβιβάζει σε διεκπεραιωτικό βραχίονα της κυβέρνησης. Αντιθέτως, το δικαστικό σώμα, εισερχόμενο πρακτικά και τυπικά στην πολιτική της αντικοινωνικής και αντεπαναστατικής τρομοκρατίας, αναβαθμίζει τη θέση του στις τάξεις της αστικής κυριαρχίας. Το ιερατείο του νόμου διαπραγματεύεται την εκτελεστική συναρμοδιότητά του. Στον εσωτερικό ανταγωνισμό του καθεστώτος για την ανακατανομή της θεσμικής ισχύος, το δικαστικό σώμα κατέχει το πλεονέκτημα της ανεξαρτησίας από αντιπροσωπεύσειςφ« είναι η πιο κλειστή και κατοχυρωμένη ολιγαρχία, αφού δεν κρίνεται από κανέναν. Έτσι, η κρατική δικαιοσύνη ενέχει μια θεσμικά έμφυτη ροπή προς τη δικτατορία.» (Από το προαναφερόμενο κείμενο)

6 Υπουργός Πολέμου των γερμανών σοσιαλδημοκρατών και συνδημιουργός των μισθοφορικών αντεπαναστατικών στρατευμάτων «frei corps». Είχε πει : «Κάποιος πρέπει να βάψει τα χέρια του με αίμα κι εγώ δεν διστάζω ν'αναλάβω την ευθύνη».